

The background of the image is a dramatic, high-contrast landscape. The sky is filled with dark, swirling clouds, with a bright, glowing horizon line that creates a strong silhouette effect. The ground in the foreground is dark and textured, possibly representing a field or a body of water. The overall color palette is dominated by deep reds, oranges, and blacks, with a bright, almost white glow at the horizon.

HET DOEL VAN DE SCHEPPING

Auteur onbekend

Inhoudsopgave

HET DOEL VAN DE SCHEPPING.....	3
Deel I.	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Gods eerste scheppingsdaad.....	3
Alles door Christus.....	3
Noodzaak van een verdere onthulling.	4
Het doel van het kwaad.....	5
De Zoon des mensen.	6
Christus' ontleding.....	6
Deel II.	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Gods verlossingsplan.	7
Golgotha om Christus' wil.	9
Golgotha omwille van satan.	9
De mens.....	9

HET DOEL VAN DE SCHEPPING.

Waarom is de mens op de wereld? *Voor welk doel* werd hij geschapen? Alle denkers en onderzoekers stellen zich deze vraag, maar niemand is in staat hier een antwoord op te vinden. Alleen Gods woord kan ons opheldering geven en zelfs daarin komt de oplossing niet openlijk voor de dag. Het is één van de "diepten Gods" (1 Cor. 2: 10), voor vleselijke zintuigen niet te begrijpen, voor de verstandsmens verborgen, zelfs voor "religieuzen" en "vromen" verborgen. God openbaart het alleen aan de Zijnen. De bewering, dat wij kunnen begrijpen, waarom wij geschapen werden, lijkt voor velen misschien overmoedig. Maar dergelijke kennis valt alleen hun ten deel, die zich uitsluitend laten verlichten door het woord van God, in plaats van eigen gedachten te volgen of op filosofieën te letten, die ontspringen aan het menselijk brein.

GOD IS! Dit is het fundament waarop al het andere gebaseerd is. Ieder ander uitgangspunt is zinloos. Wij kunnen "eeuwige tijd" of "oneindige ruimte" niet begrijpen en deze moeilijkheden blijven ook bestaan als wij God ontkennen. Ook een God, die door een andere nog oudere god geschapen is, maakt ons niets duidelijk. Want waar komt deze oudere dan vandaan?

Zo beginnen wij met een God, Die geen begin, geen einde en geen beperking heeft. Zoals Zijn eigen woord ons zegt, is Hij *GEEST* (Joh. 4:24).

Gods eerste scheppingsdaad.

Wij horen over een *eerste scheppingsdaad* van God via die bijbelteksten, die ons vertellen, dat Hij in den beginne de Christus, Zijn Zoon, formeerde. In Col. 1:15 wordt Hij genoemd: "het beeld van de onzichtbare God" en ook "de eerstgeborene van heel de schepping". Het woord "beeld" of "evenbeeld" betekent een zichtbare afbeelding van de onzichtbare God en het toont ons Gods verlangen Zich te openbaren. Zijn bedoeling met de verwekking van de Christus was, dat Deze Zijn openbaring zou zijn. Het woord "eerstgeborene" is in de Bijbel een stijlfiguur en duidt op de hoogste in rang en positie, n.l. hij die in zijn vaders plaats optreedt. Christus verschijnt in de Schrift als het begin of de oorsprong van Gods schepping (Op. 3:14). Hij was er vóórdat er ook maar iets anders bestond. Geen enkel levend wezen, geen zonnestelsel, geen stofje materie werd vóór Hem gevormd. Theologen hebben veel geruzied over de vraag of de voormenselijke Christus door de Vader verwekt of geschapen werd. Dat is allemaal verspilde moeite. In Zijn geval bestaat geen noemenswaardig verschil tussen beide begrippen. In Hebr. 2:10 en 11 lezen we, dat Hij Zich niet schaamt de vele zonen, die Hij tot heerlijkheid brengt, Zijn broeders te noemen, want Hij en zij zijn uit of door Eén. Alles wat bestaat, dat is het hele heelal, is *uit* God (Rom. 11:36; 1 Cor. 8:6).

Alles door Christus.

Maar het is dóór Christus, zoals Paulus ons in majestueuze woorden bekend maakt: "*Want in Hem is het al geschapen, wat in de hemelen en wat op de aarde is ... het al is door Hem en tot Hem geschapen; en Hij is vóór alles en het al heeft zijn samenhang in Hem*" (Col. 1:16,17 -

NCV). *“Niettemin is er voor ons één God, de Vader uit Wie het al is, en wij tot Hem, en één Heer, Jezus Christus, door Wie het al is en wij door Hem”* (1 Cor. 8:6 - NCV). Geen enkel schepsel mocht zonder Godsopenbaring zijn, en omdat een schepsel niet in staat is de Onzichtbare te zien, moest Zijn zichtbare Beeld vóór al het andere ter wereld komen om die openbaring voor Hem te worden.

Wij hebben geen aanknopingspunt voor wanneer de schepping van de hemellichamen of sterren begon, en met wat voor wezens zij bevolkt werden. Maar dat God met verstand begiftigde schepselen nodig had, om door hen gekend te worden, volgt net zo duidelijk uit het bovenstaande als uit de Schriften blijkt, dat er *een wonderbaarlijke wereld* bestond, voordat onze aarde gevormd werd. In Job 38:4 en 7 vraagt God Zelf: *“Waar waart gij, toen Ik de aarde grondvestte? ...Terwijl de Morgensterren tezamen juichten en al de zonen Gods jubelden?”* Deze ene korte tekst leert ons wonderlijke en hoogst belangrijke zaken, namelijk dat er wezens waren, die met verstand mochten toezien, toen God een nieuw heerlijk meesterwerk liet ontstaan – wezens die in staat waren de macht en wijsheid, die daarbij bekend werd, te waarderen, zich daarover te verheugen en de Schepper ervoor te loven. Het schijnt, dat dit luisterrijke en heerlijke heelal destijds door geen enkele wanklank vertroebeld werd en niets wist van rebellie, vijandschap en zonde.

Nu denken sommigen misschien, dat dit een volmaakte wereld geweest is, die zich verheugde in een volmaakte openbaring en daarom in staat moest zijn om zowel God als Zijn schepselen de hoogste voldoening te schenken. Maar dat was het niet het geval! Alles wat die schepselen destijds konden weten was, dat er een Schepper was met onbeperkte macht en vermogen. Zijn hart bleef voor hen verborgen. Zij kenden Hem als het toonbeeld van almacht, maar niet als het toonbeeld van *liefde*. Zij konden het *goede* niet waarderen, omdat het tegenovergestelde hun onbekend was. Zij waren niet in staat gerechtigheid en heiligheid te begrijpen, zolang ze geen idee hadden van zonde en kwaad. Zij wisten niet wat het betekent het kwaad te overwinnen en in de strijd daarmee het goede tot het hoogste niveau te ontwikkelen. Wat zij van de Godheid konden begrijpen was niet veel meer dan wat zelfs ongelovigen in de natuur bewonderen. Aan de Christus, de openbaring van deze Godheid, kon slechts als de belichaming van overweldigende kracht en heerlijkheid hulde bewezen worden. Aangezien Hij hoog boven de zwakheid van het schepsel stond, moest Zijn aanblik ieder van hen als dood voor Zijn voeten leggen.

Noodzaak van een nieuwe onthulling.

God wist, dat er nog een onthulling noodzakelijk was omwille van Zichzelf, omwille van Zijn Christus en omwille van Zijn schepping. Dat was de openbaring van het kwaad. Steeds weer ontbrandt de oude theologische strijd om de vraag, of satan, de tegenstander, ooit volmaakt was en toen viel, of dat hij als de belichaming van het kwaad geschapen werd. Zelfs als hij in het begin goed geweest zou zijn, heeft alleen zijn Schepper in hem de mogelijkheid gelegd, het toonbeeld van het kwaad te worden. En precies dat was het doel van zijn bestaan. Hij is een noodzaak voor Gods hoogste openbaring.

Wij hebben er al op gewezen, dat de aarde later werd gegrondvest dan de woonoorden van de hemelse legermachten. Omdat satan thans deze aarde beheerst is het hoogstwaarschijnlijk, dat zij geschapen werd om het toneel te zijn van de grote strijd tussen goed en kwaad. Het staat buiten kijf, dat satans macht huiveringwekkend is. Hijzelf zegt tegen

Christus, dat de volmacht (CV) over alle koninkrijken van de wereld aan hem werd overgegeven, en dat hij haar geeft aan wie hij wil (Luc. 4: 5 en 6). Paulus noemt hem de god van deze eon (2 Cor. 4:4), en Johannes zegt dat de gehele wereld in het boze ligt (1 Joh. 5:19). Wij kennen uit Zijn woord ook de *nederwerping van de wereld*, die terug te voeren is op het wanbeheer en falen van haar heerser. Op deze 'nederwerping' wordt direct aan het begin van de Schrift duidelijk genoeg gezinspeeld. Dat komt overeen met de grote waarheid, dat God deze aarde niet 'woest en ledig' *schiep* (Jes. 45:18), maar dat ze zo *werd* en beslist niet zonder reden (Gen. 1:2).

Het doel van het kwaad.

Tot zover hebben wij een almachtige God, die geest is en daarom niet zichtbaar voor Zijn schepselen. Wij hebben Zijn zichtbare beeld, de Christus. En wij hebben een heelal van zonnen en sterren, met verstandige wezens bevolkt, geschapen met het doel God te kennen, opdat Hij Zichzelf een gelukkige God kan noemen op grond van de respons, die deze kennis in hun harten zou wekken. En om deze openbaring effectief te maken hebben wij satan, een wezen van sinistere sluwheid, begaafdheid en macht, aan wie God een podium geeft, waarop hij moet bewijzen, wat hij in zijn oppositie tegen God kan volbrengen, en hoever zijn talenten reiken, als hij die tegen zijn Schepper uitspeelt. Dit podium, waarop hij zijn ware karakter als tegenstander mag ontplooien, is de aarde: ideaal aanschouwelijk onderwijs voor de hemelse legermachten!

Maar bereikte God alleen hiermee Zijn bedoeling met de schepping van het kwaad? Waar kwam het tot openbaring van Zijn diepste wezen? Waar tot openbaring van de onmetelijke superioriteit boven ieder ander schepsel van Christus? En waar kwam het tot openbaring van de waarde van onvoorwaardelijke afhankelijkheid van God in tegenstelling tot satans weg van eigenzinnigheid en zelfverheffing? Wat zou het de getuigen van zijn wanbeheer gebaat hebben, als hij eeuwig op de ingeslagen weg had mogen doorgaan, zonder dat zijn zonde ooit tot een hoogtepunt kwam, dat zowel tot zijn eigen volkomen vernietiging, als tot de onbetwiste overwinning van het goede zou leiden? De hemelse toeschouwers zouden met de tijd wel eens aan de aanblik van zijn daden gewend kunnen raken: hoe hij God weerstaat, zonder ooit in staat te zijn Hem in alle ernst uit te dagen; hoe hij Christus bestrijdt, zonder Hem ooit te kunnen aantasten; hoe hij zich verzet tegen allen, die niet door de zonde aangetast zijn, zonder hen in verzoeking te mogen brengen of te misleiden over de door God aan hem gestelde grenzen heen. Dat zou spoedig een soort platonische vijandschap tussen goed en kwaad geworden zijn, zonder dat het tot een werkelijke ontknoping kwam. Er zou geen tentoonspreiding geweest zijn van de schatten van genade, die in Gods hart verborgen liggen, ook geen openbaring van hoe diep Zijn *liefde* kon afdalen, en geen echte onthulling van de peilloos diepe boosheid van satan en van de climax, waartoe zonde zich kon ontwikkelen.

Zo begon God de *verwoeste aarde te herstellen*: tot het toneel voor Zijn hoogste openbaring. Dat vereiste omstandigheden, die het satan mogelijk zouden maken om God aan te vallen, heel zijn vijandschap tegen God te uiten en de zonde op de spits te drijven tot aan de moord op de Zoon van God toe. Maar toen hij dacht een overwinning over God te kunnen vieren, moest hij vaststellen, dat hij zowel zijn eigen definitieve val ingeleid had als ook de heerlijke overwinning van Hem, die hij had gehoopt te vernietigen.

Christus kon nooit door satan aangeraakt worden, zolang Hij in de gestalte van God boven alles stond. Om de tegenstander tot het dodelijke duel te kunnen uitdagen, moest Hij Zijn

goddelijke majesteit afleggen en een lichaam aannemen, dat aan deze strijd was aangepast, een lichaam, dat gewond kon raken, gebroken en geofferd kon worden. Als eerste oervorm van zo'n soort wezen schiep God Adam, de eerste *mens*.

De Zoon des mensen.

Het is moeilijk in woorden te vatten wat het voor God moet hebben betekend, toen Hij de mens in het leven riep, die Hij in Zijn eigen beeld vormde. Alles wat Zijn geliefde Zoon in deze vorm moest overkomen en lijden, moet Hem daarbij bepaald en geleid hebben. Van geen enkel ander schepsel wordt gezegd, dat het "in Ons beeld en als Onze gelijkenis" geschapen werd, dan alleen van de mens. Dat was door God zo gepland, omdat de Christus in de gedaante van een mens op deze aarde moest komen. Dit feit verheft de mens ver boven alle overheden en machten van de hemelse werelden. Christus nam nooit hún gedaante aan, en God heeft hén niet uitgekozen om het middel voor Zijn hoogste openbaring aan de overige schepping te zijn. Als wij eenmaal begrijpen, dat wij in het leven geroepen werden, opdat Christus in onze gelijkheid aan het heelal kan openbaren, wat God is, wat Hij Zelf is en wat satan is, dan moeten wij onze knieën buigen in aanbidding. Zo'n "filosofie" is overweldigend. Ze is een antwoord op de vraag naar ons bestaan, die in haar sublieme grootheid alle menselijke verklaringen overtreft, zoals ook Gods wijsheid de onze ver te boven gaat. Paulus zegt in Col. 2:15, dat Christus aan het kruis de overheden en machten (van de boosheid, want satan heeft vele ondergeschikten) ontwapende, hen openlijk tentoonstelde, en zo (door middel van het kruis) over hen zegevierde. Dit was beslist geen show voor het volk, dat daar toekeek. Mensen zagen niets dan zwakheid, nederlaag en dood op Golgotha. Maar het was een schouwspel voor alle hemelse legermachten. Petrus duidt de dingen, die Christus' lijden zowel als de heerlijkheid daarna betreffen, aan als iets, waarin de engelen begeerden een blik te slaan (1 Petr. 1:12). Daarom ook noemt Christus Zichzelf steeds de *Zoon des mensen* en laat Hij telkens weer zien, hoe het Zijn taak op aarde is, de Vader te openbaren, en wel in de vorm van een mens. Dit moest een meer omvattende openbaring zijn, dan welke Hij aan de schepping kon geven in Zijn vóórmenselijk bestaan in heerlijkheid.

Christus' ontlediging.

In de brief aan de Filippenzen vinden wij nog meer licht over dit thema. Christus ontledigde Zich van Zijn goddelijke vorm, om mens te worden en als mens gehoorzaam te zijn tot de dood, ja tot de dood des kruises. Vanwege Golgotha werd Hij mens; want daar is het toneel van de centrale openbaring van God aan het heelal. Wat dit heelal aan het kruis te zien kreeg, kan niet door een andere onthulling, een andere tentoonspreading van macht en heerlijkheid, worden overtroffen.

God heeft dit alles niet duidelijk en ondubbelzinnig vanaf het allereerste begin verkondigd aan de door satan beheerste wereld en aan de mensheid. Daarmee zou Hij Zijn plan hebben verijdeld. Satan zou de Christus nooit hebben omgebracht als hij geweten had, dat dit zijn eigen vernietiging zou bewerken, en dat hij voor alle schepselen blootgesteld zou worden aan onvergelykbare schande en smaad. Satan kan heel goed in de Bijbel lezen, hij kent hem vast beter dan wij. Hij kan ook in de harten van de mensen lezen en hun boze gedachten influisteren. Maar hij kan niet doordringen tot wat in God verborgen is. Zo heeft God ook tegen de mens bij zijn schepping verder niets gezegd, dan dat hij over de aarde moest heersen, hoewel satan daar

al heerste. Het was noodzakelijk, dat Adam over alle verdere goddelijke plannen in het duister bleef. Niet beïnvloed door een te vroege kennis moest hij Gods *plan* vervullen. En dit was een heel ander plan dan wij verwacht zouden hebben.

Satan heeft vast vermoed, dat Adam en Eva, deze bijzondere schepselen, aan zijn onttroning zouden meewerken. Hoe, dat was hem voorlopig nog wel onduidelijk. Maar alleen al de woorden: “vervult de aarde en onderwerpt haar”, moesten hem vertellen, dat hij hier met rivalen van doen zou hebben. Vandaar zijn vurige interesse om de mens in zijn macht te krijgen. Daarom was hij van zijn kant van plan Gods voornemen met dit schepsel te doorkruisen; maar ongewild heeft Satan dit plan juist vervuld. Gods wijsheid gaat werkelijk al ons begrip te boven. Iedere zet, die Zijn vijand tegen Hem onderneemt, verandert Hij in een overwinning voor Zichzelf, en in een nederlaag voor Zijn tegenstander.

Een leven zonder ervaring.

Als de mens in zijn paradijselijke toestand gebleven zou zijn, dan zou er nooit een kruis op deze aarde geweest zijn. Er zou geen Golgotha geweest zijn en Christus zou nooit als mens naar de aarde zijn gekomen. De geschiedenis van de mensheid zou niet anders geweest zijn dan die van de bewoners van de hemelen: een leven in een heerlijke tuin, niets wetend van strijd en verzoeking, geen andere taak toevertrouwd dan het oogsten van overvloedig groeiende vruchten en de omgang met ongevaarlijke dieren – niet één lid van een dergelijke mensheid had voor “de wereld en de engelen” een schouwspel kunnen worden (1 Cor. 4:9), zoals het plan van God vereiste.

De eerste mens door satan verleid.

Toen satan gemakkelijk en zonder probleem de eerste mens verleidde, heeft hij vast gedacht, dat hij Gods plan met dit schepsel verijdeld had. Nu konden deze mensen toch zeker niet meer gevaarlijk voor hem worden. Hij zou hen nu in slavernij kunnen houden en als werktuig gebruiken: met hen en door hen de Schepper bestrijden. Nog op dezelfde dag moest hij uit Gods eigen mond vernemen hoe verschrikkelijk hij zich vergist had. Hijzelf had de voorwaarde voor de verschijning van de ware “Mensenzoon” op zijn grondgebied veroorzaakt. Juist de vrouw, die door hem het eerst bedrogen werd, zou de Overwinnaar ter wereld brengen. Zo was er een “Zaad”, dat, aan Gods kant staande, vijandig stond tegenover de satan. Zijn onttroning door dit Zaad was daarmee bezegeld.

Gods verlossingsplan.

De hele daaropvolgende geschiedenis van de mensheid is een stapsgewijs toewerken van God naar Zijn doel: *het kruis op Golgotha*. Het volk, dat Hem zou voortbrengen, die de kop van de slang zou vermorzelen, wat onder satans leiding ook het werktuig voor Zijn kruisiging zou zijn, biedt ons het ene voorbeeld na het andere hoe God het opvoedde voor zijn bestemming, hoe satan van zijn kant alles op alles zette om Gods plan te doorkruisen, en hoe hij iedere keer God alleen maar de gelegenheid gaf, al zijn boze daden tegen hemzelf te keren.

Als satan gedacht heeft, dat de zondige mens nooit het werktuig voor zijn eigen onttroning zou worden, dan zag hij daarbij de onbegrijpelijke diepten van Gods verlossingsplan

over het hoofd. Adam had alleen, zij het onschuldig, toch louter ziels¹ leven. Hij was “vlees”. Dit vlees was niet tegen de satan opgewassen. Gods plan was niet om door een onschuldige eerste Adam, die van goed noch van kwaad wist, de overwinning op satan te behalen. Daarvoor waren Adams vaardigheden niet voldoende. Om een wezen als satan te overwinnen, was goddelijke kracht nodig. God had in Zijn vijand wel een zodanige macht gelegd, dat de strijd tussen hem en de Christus een dodelijke worsteling zou zijn. Anders zou deze strijd namelijk slechts voor de schijn geweest zijn. Het zou voor God noch voor Christus Zelf, voor satan noch voor de schepping betekend hebben, wat aan Gods bedoeling ten grondslag lag. Maar juist omdat Adam niet onschuldig bleef, kon de mensheid in Christus een nieuw Hoofd, een tweede Adam (zie 1 Cor. 15:45 en 47), krijgen. Nadat de eerste Adam gefaald had, kwam een Andere, oneindig veel Betere in zijn plaats. De mensheid zou deze laatste Adam nooit welkom hebben geheten, als zij in de eerste Adam niet failliet gegaan was. God liet de satan met zijn misleiding van de mens een schijnbare overwinning behalen, om met een machtig liefdesplan het kwaad in het goede te veranderen.

Christus moest op Golgotha de kop van de slang vermorzelen. Maar Hij was ook aangewezen om een schare uit de mensheid uit te roepen en tot overwinnaars te maken, zodat zij ooit met Hem zouden kunnen heersen. Wat een zoon van de eerste Adam, in de kracht van het door hem geërfde leven, niet kon worden, dat kan nu wel door het leven, dat de laatste Adam hem schenkt. Maar hoe zou een mens dit leven hebben kunnen ontvangen, zonder van tevoren de verdorvenheid van zijn *eigen* leven te kennen? Toen God satan toestond Adam met de zonde te vergiftigen, schiep Hij ruimte voor het leven van Zijn Redder in allen, die bereid zijn het adamitische leven in de dood te geven. Op deze manier wordt satan toch op aarde door mensen onttroond, maar wel door mensen, die door de hun gegeven geest van God volmacht ontvangen, zoals de onschuldige eerste Adam die nooit had kunnen hebben. Wie denkt, dat de verlossing slechts herstel is van paradijselijke onschuld, vergist zich grondig. God liet deze onschuld door satan van de mens wegnemen, om hem in plaats daarvan Zijn eigen gerechtigheid te kunnen schenken. En opdat de mens zich daarover niet zou verheffen, zou hij vooraf de ellende van zijn zonde zo diepgaand mogelijk leren kennen.

Met al zijn listigheid en sluwheid, met zijn wanhopige pogingen bewerkte satan in volkomen verblindheid slechts zijn eigen ondergang; hij zelf schiep de voorwaarden voor het kruis, waaraan hij overwonnen zou worden; hij ziet niet van tevoren wat dit voor hem zal betekenen; hij werkt met God samen!! Dat is het drama van de geschiedenis van het heelal, waar de gehele schepping met spanning naar kijkt en waarom de mensheid bestaat, waarbij ze de verschillende rollen speelt, die deze schokkende gebeurtenis eist. Satan wist niet, wat hij door middel van Golgotha voor het heelal zou volbrengen.

Men zou bijna over goddelijke ironie kunnen spreken: satan denkt zijn Schepper aan te tasten, terwijl hij in werkelijkheid Zijn onnaspeurlijke plan van wijsheid dient.

Golgotha moest er zijn omwille van *God*. Wanneer Gods liefde voor Zijn schepselen beantwoord moet worden, dan kan niets anders dan het kruis Zijn hart zo volkomen aan hen onthullen. Daar gaf Hij Zijn geliefde Zoon voor Zijn vijanden over. Daar bewerkte Hij de wederzijdse verzoening van ieder schepsel, dat van Hem vervreemd is. Daar bewees Hij Zijn volmaakte rechtvaardigheid, die allen vrijspreekt, die in Hem geloven. Daar toonde Hij aan een

¹ Ziels – Grieks: *psuchikon*. NBG en SV.: “natuurlijk” of “ongeestelijk”.

verbaasd heeal de onpeilbare diepten van de wijsheid, die een weg bereid heeft om eenmaal alle zonde teniet te doen, zonder dat er een smet of vlek op Zijn heiligheid blijft. Zijn schepselen zullen nooit ophouden nieuwe wonderen in het kruis te zien.

Golgotha om Christus' wil.

Golgotha moest er zijn omwille van *Christus*. Hij moest niet alleen lofprijzing en aanbidding ontvangen als de machtige Representant van de almachtige God. Hij moest gehuldigd worden als Degene, Wiens gehoorzaamheid, zelfverloochening en liefde alles overtrof, wat welk schepsel dan ook tot dan toe gekend had. Christus moest de hoogste plaats boven ieder schepsel ontvangen, niet alleen vanwege Zijn rang, maar ook voor Zijn verdiensten. De schepping zou Hem nooit zo van harte kunnen aanbidden, als Hij alleen de Allerhoogste geweest zou zijn, omdat God Hem zo gemaakt had. Het kruis heeft bewezen, dat Hij alle eer waardig was om wat Hij daar volbracht heeft, geheel afgezien van Zijn goddelijke positie. Daar God Hem uitermate wilde verhogen, kon Hij niets doen dat meer passend is, dan Hem eerst vernederen in de diepste diepten van lijden en smaad. Omdat Christus dit verdroeg, gaf God Hem de Naam boven alle naam. Omdat Christus Zich zo diep heeft neergebogen, zal ieder schepsel vol blijdschap erkennen, dat Hij het waard is de Allerhoogste te zijn. Golgotha bracht Christus een overvloed van eer, die op geen enkele andere manier te verkrijgen was. Daarom moest het gebeuren, omwille van *Hem*.

Golgotha omwille van satan.

En Golgotha moest er echter ook zijn omwille van *satan*. Hier gaf God hem gelegenheid te bewijzen, hoe diep hij in zijn verdorvenheid kon zinken. Geen enkel wezen onder de hemelse legermachten had ooit zo'n daad voor mogelijk gehouden. Nu konden ze echter zien, waartoe het kwaad zich kon ontwikkelen en de vreselijke mogelijkheden ervan kennen. Voor satan was Golgotha schijnbaar het hoogtepunt van zijn triomf; maar in werkelijkheid werd hij daar overwonnen en in al zijn schande voor de verbijsterde getuigen van zijn misdaad door de overwinnende Christus openlijk tentoongesteld. Alles wat hij van nu af aan kan doen, is in machteloze woede zijn onafwendbaar lot afwachten, wel wetend, hoe zeer hij het heeft verdiend. Hoewel God hem op aarde nog de vrije hand laat, openbaart hij toch doorlopend zijn tekortkomingen en laat hij telkens zien, dat hij niets bewerken kan, wat volmaakt is. God kijkt kalm toe, hoe hij zich inspant om met zijn macht te pronken, en de mensheid naar alle mogelijke successen te leiden. God keert alles, wat satan doet, uiteindelijk om in mislukking, terwijl Zijn Christus gereed staat om hem definitief ten val te brengen, als zijn tijd om is. En dan zal de vreselijke toestand, waarin de tegenstander de aarde gebracht heeft, de noodzakelijke duistere achtergrond vormen voor het stralende licht van de regering van Christus, waaronder al het satanische handelen teniet wordt gedaan.

De mens.

Tot hier hebben wij de meeste nadruk gelegd op de grote en heerlijke betekenis van ons mens-zijn. Maar er is nog een andere, donkere kant. De mens is niet alleen het schepsel, in wiens gestalte Christus Gods hoogste openbaring werd; hij is ook het wezen, waardoor satan zich van zijn kant presenteert. De eerste mens liet zich al door hem verschalken en onder zijn tirannie brengen. Vanaf dat moment werden alle mensen min of meer door de tegenstander

gebruikt om zijn doel te dienen. Satan heeft mensen nodig om zijn doel te bereiken, en God staat hem dat toe. Maar ook dit dient het goddelijke plan. De grote tragedie van het heelal, de strijd tussen goed en kwaad, dat schouwspel voor de hele schepping, vereist allerlei rollen; en het zijn de mensen, die deze rollen spelen – werktuigen van satan aan de ene kant, werktuigen van God aan de andere kant. Ieder mens kan één van beide zijn.

Het is noodzakelijk ook die *duistere* kant van het menselijk bestaan naar voren te brengen, die ons van alle eigenwaan zou afhouden. Wij hebben absoluut geen reden om ons te beroemen, en God heeft dat in Zijn wijsheid zo geregeld. Als ooit iemand zich zou verheffen, omdat hij in Gods beeld geschapen is, laat hij dan niet vergeten, dat er niet één mens gebleven is, zoals God hem schiep, maar dat hij direct aan het begin van zijn loopbaan al faalde. Maar dit verandert niets aan het feit, dat hij daarmee Gods plan uitvoerde. Integendeel, de mens *moest* tot zondaar worden omwille van dezelfde geweldige oorzaken, die het kruis tot noodzaak maakten, omwille van God, omwille van Christus, omwille van satan en omwille van zichzelf. Dit rechtvaardigt God, dat Hij de mens zo ontvankelijk voor de zonde maakte, dat hij eraan toegaf bij de eerste verzoeking, die zijn Schepper Zelf op zijn weg bracht. Als God het anders gewild had, dan was het gemakkelijk voor Hem geweest om de mens de kennis van het kwaad te onthouden.

Maar een neutrale mensheid was niet wat God nodig had; want de mens heeft een *bijzondere* bestemming in het heelal, anders zou het scheppen van hem (als verschillend van de wezens in de hemelse gewesten), op zijn zachtst gezegd overbodig zijn. God heeft zondaren en vijanden nodig, om de toekijkende getuigen in de hemelen uitsluitel te geven over Zijn verlossende en verzoenende macht; Hij wilde van dat, wat satan bedierf, iets hogers maken: van ooit onschuldige mensen *overwinnaars*; van voormalige slaven van de tegenstander *zegevierende strijders*, met satan aan hun voeten. God had zondaren nodig om in hen een *echo van liefde en dank* te wekken, door ze te redden van hun wrede tiran. Naar deze echo verlangt Zijn hart. De nooit eindigende lof voor Zijn bevrijdende daad aan hen is iets, waarvan Hij nooit zal afzien. Daarom moest de mens tot zondaar worden omwille van *God*.

De mens als zondaar.

Voorts moest hij tot zondaar worden omwille van *Christus*. Christus verlangt vurig naar deelnemers aan Zijn heerlijkheid. Hij verlangt naar een loon voor Zijn lijden en dat zijn degenen, die Hij verlost heeft door Zijn eigen bloed. Hij heeft een complement, een aanvulling, nodig: een *bruid*, die Zijn heerschappij op aarde met Hem deelt en een *lichaam*, dat in de hemelse regionen bij Hem is. De voorbereiding van Zijn 'assistenten' voor deze ambten voltrekt zich in dezelfde lijn als bij Hemzelf, namelijk via het kruis. Christus stierf daaraan een letterlijke dood. Zijn verlost en worden één met Hem in deze dood, doordat zij Gods vloek over hun zondige vlees, zoals het kruis daar uitdrukking aan geeft, bevestigen. Terwijl zij sterven aan alles, wat het begrip "vlees" omvat, en slechts leven in de kracht van de opgestane, zegevierende Christus, worden zij, wat Hij Zich voorgenomen heeft. Alleen een zondaar heeft kruisiging nodig. Om voor allen letterlijk aan het kruis te gaan nam Christus de zonde van de wereld op Zich. Om figuurlijk aan het kruis te gaan, moet een mens zijn eigen slechtheid beseffen. Wat voor God geldt, als het gaat om de dankbaarheid en warme liefde van hen, die uit satans slavernij bevrijd zijn, geldt ook voor Christus. Zou Hij zonder de lof en eer willen zijn van de schepselen, die Hij voor zo'n enorm hoge prijs heeft gekocht? Voor iemand, die de zonde en haar wanhoop nooit gekend heeft, zou het

onmogelijk zijn Hem zulke aanbidding te brengen. Alleen de jubelende dank van verlost en bevredigt Zijn hart.

Vervolgens moest de mens tot zondaar worden omwille van *satan*. God is ook tegenover Zijn grote tegenstander rechtvaardig; Hij geeft hem gelegenheid te laten zien, wat hij kan; Hij laat miljarden mensen aan hem over, geweldige koninkrijken, buitengewone hulpbronnen en schatten. Nu mag hij bewijzen of hij een gelukkige, vredige wereld kan opbouwen *zonder God*, of hij de dorst van de mensen kan lessen, of hij in staat is hun leegheid te vullen met wat hij te bieden heeft: eer en macht, genot en vermaak, ontwikkeling en beschaving, alles wat er maar te krijgen is, uitgezonderd Degene, die als enige in staat is ons hart te bevredigen. Maar de mens zou nooit satans bedrogen offer en werktuig geworden zijn, als hij zich niet van God had afgekeerd. Dat was de voorwaarde voor de grote show van de tegenstander, die hij op deze aarde opvoert. Waar heeft zijn heerschappij toe geleid? Oorlog na oorlog, lijden, de ene vorm van regering en bestuur van aardse heerschappij na de andere. En elk heeft bewezen een fiasco te zijn, elk werd door de zonde en zelfzucht van alle deelnemers vernietigd. Maar de grootste teleurstelling voor de mensheid onder satans leiding is onmiskenbaar aanstaande, terwijl zij zich aanmatigt een betere wereld door eigen plannen en middelen te kunnen opbouwen. Verblind sluit de mens zich af voor het besef, dat *een verborgen hand* achter de coulissen aan het werk is; hij ziet niet dat satans publiekelijke bankroet er aan komt, wanneer hij als tiran van dit wereldsysteem onttroond wordt om voor de luisterrijke heerschappij van Christus ruimte te maken.

Bovendien moest de mens tot zondaar worden *omwille van zichzelf*. Zoals God en Christus verlangend zijn naar de liefde en de dank van het schepsel, zo geldt voor de mens hetzelfde. Ook hij heeft de onuitsprekelijke, nooit eindigende vreugde nodig om Degene, die hem uit zijn boeien redt, vol aanbidding te mogen danken. Hij zou de vrijheid nooit op juiste waarde kunnen schatten, als hij niet eerst de slavernij had geproefd. Hij had nooit naar Gods gerechtigheid als genadegave kunnen verlangen, als hij niet onder zijn eigen zonde had geleden. Hij zou de betekenis van het kruis niet kunnen begrijpen als hij het niet zelf nodig had gehad. En ook zou hij nooit toe bereid zijn geworden voor zijn plaats met Christus op de troon, als hij niet hulpeloos in de diepten van de zonde en de schande weggezonden geweest was. Alleen op grond van deze ervaringen kan God hem verhogen tot de plaats, die Hij hem heeft toebedacht. Zonder dit alles zou hij in zichzelf roemen. Nu is zijn roem alleen *Christus*; want hij weet, dat alleen Zijn kracht hem in staat stelt met Hem samen de hoogste plaats in het heelal in te nemen.

Gods doel met de mensen.

Als wij nog meer schriftbewijzen nodig hebben om te erkennen, dat God ons schiep om Zijn hoogste openbaring voor de gehele schepping teweeg te brengen, laten wij dan bedenken wat Paulus in Ef. 3:8-10 schrijft: *“Mij, de allergeeringste van alle heiligen, werd deze genade gegeven aan de natiën de onnaspeurlijke rijkdom van de Christus als evangelie te verkondigen en allen te verlichten wat betreft het beheer van het geheimenis, dat vanaf de eonen weggehouden was in God, Die alles schept, opdat nu door de uitgeroepen gemeente aan de soevereiniteiten en de volmachten te midden van de hemelingen de veelvuldige wijsheid van God bekendgemaakt zou worden”* (Conc. Vert.)

Inderdaad, het is zoals er geschreven staat:

“Wat geen oog waargenomen en geen oor gehoord heeft en waartoe geen mensenhart is opgestegen, al wat God gereed maakt voor wie Hem liefhebben. Aan óns echter onthult God het door Zijn geest; want de geest vorst alles na, zelfs de diepten van God” (1 Cor. 2:9 en 10 - CV).

Sonderschrift Nr. 205 en U.R. 1 en 2/1987.
(Auteur wordt niet vermeld.)